

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 17

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 7 ianuarie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 479 din 25 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996	2-7
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
23.	— Decizie privind eliberarea doamnei Andra Diaconescu din funcția de secretar de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului	7
24.	— Decizie privind eliberarea domnului Valeriu Antonovici din funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului	8
25.	— Decizie privind eliberarea domnului Răzvan-Codruț Pop din funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului	8
26.	— Decizie privind eliberarea doamnei Liliana Romaniuc din funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului	9
27.	— Decizie privind numirea doamnei Mihaela-Ioana Kaitor în funcția de secretar de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului	9
28.	— Decizie privind numirea domnului Adorján-Mihály Jakab în funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului	10
29.	— Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Marius Silviu Dan a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Comisiei Naționale de Strategie și Prognoză.....	10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
2.	— Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă pentru aprobarea Procedurii de acordare a sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative	11-16
	★	
	Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 479

din 25 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionita Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, excepție ridicată de Societatea Publicis Groupe Holding B.V. cu sediul în Olanda în Dosarul nr. 7.148/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.504D/2017.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru partea Consiliului Concurenței, domnul consilier juridic Andrei Pufulescu, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Consiliului Concurenței, care solicită, în principal, respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate și ca neîntemeiată, în subsidiar. În ceea ce privește prima apreciere, arată că: dispozițiile art. 55 alin. (1) din Legea nr. 21/1996 vizează cifra de afaceri totală pentru concentrări economice; legea reglementează cu privire la practicile anticoncurențiale grave — abuzul de poziție dominantă și cartelurile; litigiul de față a pornit de la aplicarea unei amenzi în materia concentrărilor economice; critica de neconstituționalitate se raportează la o parte a textului care nu vizează amenda aplicată; în dinamica legislativă, prevederile criticate au fost modificate, iar în situația societăților nerezidente, prin raportare la concentrările economice, s-a prevăzut, în mod concret, cum se calculează cifra de afaceri în funcție de care se aplică amenda și, prin urmare, normele în discuție nu mai sunt în vigoare în forma criticată; dosarul este pendinte pe rolul instanțelor de judecată, iar o eventuală analiză a concursului de legi și aplicarea legii mai favorabile speței țin de operațiunile de interpretare și aplicare a normelor legale, atribut ce este al instanțelor de judecată; autoarea excepției este nemulțumită și de modalitatea în care s-au modificat instrucțiunile de aplicare a legii, care sunt acte administrative cu caracter normativ, or controlul acestora revine, de asemenea, instanțelor de judecată.

4. Cu privire la aprecierea că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, în esență, arată că, în ceea ce privește susținerea potrivit căreia raportarea amenzii ar trebui să se facă la veniturile de pe piața relevantă, iar nu la veniturile totale, respectiv la cifra de afaceri totală, această situație a mai fost

analizată de către instanța de contencios constituțional, deși prin motivarea excepției de neconstituționalitate se pretinde că aceasta este formulată în baza unor argumente juridice diferite față de cele cuprinse în jurisprudența anterioară a instanței de contencios constituțional. În acest sens, menționează jurisprudența Curții Constituționale în materie și susține că, în speță, principiul aplicabil veniturilor totale este același, iar autoarea excepției de neconstituționalitate solicită soluționarea acesteia prin raportare la veniturile realizate de o societate rezidentă doar pe teritoriul României, respectiv la o parte din cifra de afaceri iar nu prin raportare la veniturile totale ale societății.

5. De asemenea, față de criticile formulate, mai învederează că autoarea excepției de neconstituționalitate își are sediul într-un stat care face parte din Uniunea Europeană și care are o tradiție în aplicarea normelor în materie de concurență și, prin urmare, ar trebui să cunoască actele normative europene în materie, care se referă la o cifră de afaceri mai cuprinzătoare, respectiv cifra de afaceri mondială totală (spre exemplu Directiva 2019/1 (UE) a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2018; Regulamentul (CE) nr. 139/2004 cu privire la controlul concentrărilor economice între întreprinderi; Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 care vizează aplicarea sancțiunilor pentru carteluri sau abuzul de poziție dominantă). Toate actele normative europene se raportează la cifra totală de afaceri, iar legea concurenței este o transpunere a acquis-ului comunitar. De altfel, prin Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 și prin Directiva 2014/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2014 se prevede în mod clar ce înseamnă cifră de afaceri totală, astfel cum a fost preluată și pe plan național prin legislația concurenței, respectiv sumele obținute din vânzarea de produse și prestarea de servicii, după deducerea reducerilor comerciale și a taxei pe valoarea adăugată. În acest context, precizează că, urmare a transunerii Directivei 1/2019 (UE), începând cu anul 2021 se va institui răspunderea contravențională solidară și se va aplica noțiunea/conceptul unic de entitate economică. În final, depune note scrise.

6. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă, deoarece se critică aspecte ce țin de fondul litigiului, de aplicare și de interpretare a legii și, în subsidiar, ca neîntemeiată, având în vedere faptul că normele criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 6 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 7.148/2/2016, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 55 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, excepție ridicată de Societatea Publicis Groupe Holding B.V. cu sediul în Olanda într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri prin care se solicită anularea unei decizii emise de Consiliul Concurenței în temeiul Legii nr. 21/1996.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile criticate sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, deoarece în cuprinsul acestora nu este definită noțiunea de „cifră de afaceri totală” și nici alte articole din Legea nr. 21/1996 nu conțin trimiteri la alte acte normative cu forță egală legii prin care să se precizeze înțelesul acestei sintagme. Astfel, în virtutea textului criticat, o întreprindere nerezentată nu are niciun reper pentru a putea determina ce categorii de venituri intră în „cifra de afaceri totală” și dacă sunt incluse toate categoriile de venituri înregistrate în țara de origine sau doar cele din România, pentru a putea determina întinderea sancțiunii legale aplicabile în virtutea prevederilor criticate. În acest context, se precizează că dispozițiile art. 55 alin. (1) din Legea nr. 21/1996 nu pot fi interpretate prin analogie cu dispoziții din materia concentrărilor economice, ce au drept scop identificarea acelor operațiuni de concentrare economică care sunt supuse controlului *ex ante* al Consiliului Concurenței. Aceste aspecte au condus la o interpretare de o manieră diferită atât de către instanțele de judecată, cât și de către Consiliul Concurenței. Or, având în vedere faptul că Legea nr. 21/1996 instituie una dintre cele mai grave sancțiuni contravenționale din dreptul român, prin stabilirea acestora fără a oferi niciun alt element care să ajute la identificarea veniturilor ce intră în sfera acestei noțiuni, textul criticat este contrar principiului legalității prevăzut de art. 1 alin. (5) în coroborare cu art. 23 alin. (12) din Constituție, astfel cum acesta a fost dezvoltat în jurisprudența Curții Constituționale. De altfel, având în vedere atât natura contravențiilor, cât și gravitatea sancțiunilor instituite de normele criticate, se consideră că acestea se încadrează în noțiunea de faptă în materie penală, astfel cum aceasta a fost definită în Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

9. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** opinează că excepția de neconstituționalitate pare a fi întemeiată, deoarece textul criticat nu conține o definire a sintagmei „cifră de afaceri totală” utilizată de art. 55 alin. (1) din Legea nr. 21/1996, iar o aplicare a definiției „cifrei de afaceri” din art. 67 alin. (1) din aceeași lege ridică probleme legate de faptul că aceasta se referă la o sintagmă parțial diferită care este destinată interpretării art. 12 din această lege, iar nu art. 55. În acest context, arată că prevederile criticate trebuie analizate din perspectiva situației particulare a autoarei excepției care este o societate de naționalitate olandeză, dar cu activitate pe teritoriul mai multor țări, ceea ce presupune obținerea unor venituri în fiecare țară în care acționează.

10. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 55 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 29 februarie 2016, care au următorul cuprins: „(1) *Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 0,5% la 10% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior sancționării următoarele fapte, săvârșite cu intenție sau din neglijență de întreprinderi sau asociații de întreprinderi:*

a) *încălcarea prevederilor art. 5 și 6 din prezenta lege, precum și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;*

b) *nenotificarea unei concentrări economice, potrivit prevederilor art. 13 alin. (1) și (2), înainte de punerea în aplicare a acesteia, cu excepția cazului în care sunt incidente prevederile art. 13 alin. (7) sau s-a acordat o derogare conform art. 13 alin. (8);*

c) *realizarea unei operațiuni de concentrare economică cu încălcarea prevederilor art. 13 alin. (6)—(8);*

d) *punerea în practică a unei operațiuni de concentrare economică, declarată incompatibilă printr-o decizie a Consiliului Concurenței, potrivit prevederilor art. 47 alin. (4) lit. a);*

e) *neîndeplinirea unei obligații, a unei condiții sau a unei măsuri impuse printr-o decizie luată potrivit prevederilor prezentei legi.”*

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) în componenta privind calitatea legii și ale art. 23 alin. (12) potrivit căruia „*Nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii*”.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile art. 55 alin. (1) din Legea nr. 21/1996 fac parte din capitolul VI — *Sancțiuni* și prin acestea se statuează cu privire la sancționarea faptelor anticoncurențiale. Potrivit dispozițiilor criticate, constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 0,5% la 10% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior sancționării următoarele fapte, săvârșite cu intenție sau din neglijență de întreprinderi sau asociații de întreprinderi: a) încălcarea prevederilor art. 5 și 6 din lege, precum și a prevederilor art. 101 și art. 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene; b) nenotificarea unei concentrări economice, potrivit prevederilor art. 13 alin. (1) și (2), înainte de punerea în aplicare a acesteia, cu excepția cazului în care sunt incidente prevederile art. 13 alin. (7) sau s-a acordat o derogare conform art. 13 alin. (8); c) realizarea unei operațiuni de concentrare economică cu încălcarea prevederilor art. 13 alin. (6)—(8); d) punerea în practică a unei operațiuni de concentrare economică, declarată incompatibilă printr-o decizie a Consiliului Concurenței, potrivit prevederilor art. 47 alin. (4) lit. a); e) neîndeplinirea unei obligații, a unei condiții sau a unei măsuri impuse printr-o decizie luată potrivit prevederilor acestei legi.

16. În ceea ce privește normele naționale ce reglementează în materie de concurență, criticate în prezenta cauză, Curtea observă că acestea constituie o transpunere a prevederilor europene, prin prisma art. 148 din Constituție, care s-a realizat prin mai multe acte normative, în acest sens fiind, spre exemplu, și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2010 privind modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 6 iulie 2010. Acest act normativ a fost adoptat cu scopul de a putea fi aplicate eficient la nivel național prevederile art. 101 și

art. 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, atât din punctul de vedere al deciziilor pe care autoritatea națională de concurență are competența, în temeiul Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1/2003, să le adopte, cât și din punctul de vedere al obligațiilor de cooperare pe care Consiliul Concurenței le are în raporturile cu Comisia Europeană și celelalte autorități de concurență din statele membre, având în vedere faptul că, potrivit prevederilor art. 5 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002, Consiliul Concurenței, alături de autoritățile de concurență ale statelor membre, a devenit competent să aplice prevederile art. 101 și 102 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene, în cazuri individuale, precum și faptul că, în temeiul regulamentului anterior menționat, Consiliul Concurenței a dobândit obligații exprese în materie de concurență.

17. Referitor la „cifra de afaceri totală”, Curtea observă că, prin Hotărârea din 27 septembrie 2006, pronunțată în cauza T-59/02, *Archer Daniels Midland Co împotriva Comisiei Comunităților Europene*, Tribunalul Uniunii Europene a statuat că, în cazul în care scopul amenzii s-ar limita doar la a nega profitul așteptat sau avantajul scontat, întreprinderea nu va ține seama suficient de faptul că comportamentul în cauză constituie o încălcare a art. 101 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene. A privi amenda doar ca pe o compensare pentru prejudiciile create ar echivala cu negarea efectului descurajator pe care aceasta trebuie să-l aibă și care se referă la comportamentul viitor, dar și a caracterului punitiv al unei astfel de măsuri în legătură cu respectiva încălcare comisă. Similar, în cazul unei întreprinderi care este activă pe un număr mare de piețe și care are o capacitate financiară deosebit de mare, luarea în calcul doar a cifrei de afaceri de pe piața relevantă nu poate fi suficientă pentru a asigura amenzii un efect descurajant. Cu cât o întreprindere este mai mare și cu cât are la dispoziție mai multe resurse globale care îi permit să acționeze în mod independent pe piață, cu atât mai mult trebuie să fie conștientă de importanța rolului său în buna funcționare a concurenței pe piață. În acest context, a ține cont de cifra de afaceri totală, în scopul de a calcula cuantumul amenzii, nu echivalează cu ideea de amendă disproporționată.

18. Prin Decizia nr. 191 din 9 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 11 iulie 2019, Curtea, raportându-se la jurisprudența sa în materie, a arătat că, având în vedere impactul încălcărilor regulilor de concurență, care produc consecințe grave atât economiei în ansamblul său, cât și, în mod direct, consumatorilor și celorlalte întreprinderi de pe piață, pentru a fi eficiente, sancțiunile trebuie să transmită un puternic mesaj de descurajare contraveniențelor și să fie într-un quantum necesar realizării efectului disuasiv. Regimul sancționator contravențional aplicabil în domeniul concurenței comportă anumite trăsături specifice, cum ar fi amenzile prevăzute în quantumuri foarte ridicate și aplicabilitatea limitată a dreptului comun în materie contravențională (Decizia nr. 556 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 15 august 2007, Decizia nr. 243 din 4 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 14 aprilie 2008). Stabilirea „cifrei de afaceri totală” ca și criteriu de raportare în cadrul individualizării sancțiunii, chiar dacă determină în final quantumuri mari ale amenzii, nu poate determina neconstituționalitatea textului de lege criticat, cu atât mai mult cu cât individualizarea amenzii se face în funcție de gravitatea faptei săvârșite (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 490 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 6 februarie 2014). Astfel, Consiliul Concurenței — autoritatea competentă să constate și să sancționeze contravențiile prevăzute de Legea concurenței — trebuie să individualizeze sancțiunea aplicată, ținând seama de

gravitatea și durata faptei și de consecințele sale asupra concurenței (a se vedea și Decizia nr. 243 din 4 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 14 aprilie 2008, și Decizia nr. 556 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 15 august 2007).

19. De asemenea, prin Decizia nr. 490 din 21 noiembrie 2013, precitată, Curtea a observat că astfel de amenzi, instituite ca procent din cifra de afaceri și care pot determina quantumuri mari ale sancțiunilor, pot fi regăsite în diverse domenii în care impactul încălcărilor poate produce consecințe grave, fiind reglementate, spre exemplu, de Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 16 iulie 2012, de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011 privind comunicațiile electronice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 27 decembrie 2011 sau de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013 privind serviciile poștale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 139 din 15 martie 2013. De asemenea, Curtea a reținut că nivelul maxim al amenzilor pentru contravențiile săvârșite în domeniul concurenței în unele state membre ale Uniunii Europene este stabilit la cote similare (Franța, Germania, Olanda, Portugalia, Spania, Regatul Unit, potrivit studiului întocmit la data de 8 august 2013 de Directoratul pentru afaceri financiare și economice — Comitetul pentru concurență din cadrul Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică).

20. În ceea ce privește reglementarea unor sancțiuni de natura celor instituite prin normele criticate, Curtea, în jurisprudența sa, a arătat că legiuitorul este liber să reglementeze cu privire la răspunderea contravențională a persoanei juridice sau fizice, întrucât niciun articol din Legea fundamentală nu interzice reglementarea unei astfel de răspunderi (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 128 din 10 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 6 iunie 2016, paragraful 19).

21. Totodată, Curtea observă că la art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale se prevede dreptul la respectarea bunurilor și lipsirea de proprietate numai pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional. Însă, în cuprinsul aceluiași articol, la paragraful 2, se dispune că aceste prevederi nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor. Astfel, prin normele cuprinse în Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale se permite statelor contractante să adopte legile pe care le consideră necesare pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a „amenzilor”. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, autoritățile naționale sunt cele care decid, în primul rând, ce fel de „amendă” trebuie aplicată, deciziile luate în acest domeniu implicând o apreciere a problemelor politice, economice și sociale, apreciere pe care Convenția o lasă în competența statelor membre, acestea având la dispoziție o largă marjă de apreciere (a se vedea Decizia de inadmisibilitate din 21 martie 2006, pronunțată în Cauza *Valico* — S.R.L. împotriva Italiei, Decizia de inadmisibilitate din 19 noiembrie 2013, pronunțată în Cauza *Electrosan* — S.R.L. împotriva României, paragraful 17, și Hotărârea din 18 iunie 2013, pronunțată în Cauza S.C. *Complex Herta Import Export* — S.R.L. *Lipova împotriva României*, paragraful 32).

22. Având în vedere critica formulată în prezenta cauză, raportată la prevederile art. 1 alin. (5) și ale art. 23 alin. (12), Curtea constată că sancțiunile aplicabile în cazul încălcărilor normelor imperative prevăzute de Legea concurenței sunt sancțiuni contravenționale.

23. Cu privire la sancțiunile contravenționale, prin Decizia nr. 1.360 din 27 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 15 decembrie 2009, și prin Decizia nr. 183 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 17 iunie 2003, Curtea a constatat că, în pofida faptului că în obiectul acțiunii îl constituie o plângere contravențională, textul constituțional al art. 23 alin. (12) referitor la principiul legalității pedepsei din Constituție, invocat în susținerea excepției de neconstituționalitate, este pertinent pentru soluționarea acesteia. În acest context, instanța de contencios constituțional, invocând Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 21 februarie 1984, pronunțată în Cauza *Özturk împotriva Germaniei*, a reținut că, în scopul aplicării prevederilor art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale [acuzăție „în materie penală”], trebuie avute în vedere trei criterii: 1. caracterizarea faptei în dreptul național; 2. natura faptei; 3. natura și gradul de gravitate ale sancțiunii care ar putea fi aplicată persoanei în cauză. Astfel, modul de definire a faptelor prin dreptul intern are o valoare relativă, esențială fiind natura faptei și a sancțiunii. În consecință, Curtea a reținut că gravitatea sancțiunii impuse prin procesul-verbal de constatare și sancționare determină aplicabilitatea prevederilor art. 23 alin. (12) din Constituție.

24. Cu referire la faptul că art. 23 din Constituție nu ar fi aplicabil decât persoanelor fizice, Curtea Constituțională a constatat că alin. (12) al acestui text constituțional se referă la legalitatea incriminării, principiu aplicabil atât cu privire la persoanele fizice, cât și la cele juridice. Acceptând teza potrivit căreia principiul *nulla poena sine lege* se aplică numai persoanelor fizice, s-ar ajunge la situația ca persoanele juridice să poată fi sancționate penal în lipsa unui text legal incriminator, ceea ce este inadmisibil. Față de această împrejurare, Curtea a reținut că textul constituțional al art. 23 alin. (12) vizează atât persoanele fizice, cât și persoanele juridice.

25. De altfel, prin Hotărârea din 27 septembrie 2011, pronunțată în Cauza *Menarini diagnostics S.R.L. împotriva Italiei*, paragrafele 38—44, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că sancțiunile din dreptul concurenței se încadrează, datorită nivelului foarte ridicat al acestora, în sfera sancțiunilor penale (în acest sens, a se vedea și Hotărârea din 21 februarie 1984, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Özturk împotriva Germaniei*, precitată).

26. Față de această împrejurare, în ceea ce privește incriminarea unei fapte, Curtea, în jurisprudența sa, a arătat că dispozițiile legale incriminatorie constituie o expresie a prevederilor art. 23 alin. (12) din Constituție, potrivit cărora „*Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii*”, care implică exigența ca infracțiunile și pedepsele să fie stabilite numai printr-un act normativ cu forță de lege „în temeiul legii”, iar prin trimiterea la „condițiile legii” trebuie realizată coroborarea cu art. 1 alin. (5) din Constituție care consacră principiul legalității și care impune obligația ca normele adoptate să fie clare, precise și previzibile, adică să se aplice inclusiv normele de calitate a legii. Curtea a stabilit că cerința de claritate a legii vizează caracterul neechivoc al obiectului reglementării, cea de precizie se referă la exactitatea soluției legislative alese și a limbajului folosit, în timp ce previzibilitatea legii privește scopul și consecințele pe care le antrenează (în

acel sens, a se vedea Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015, paragrafele 16—20).

27. În acest context, Curtea observă că orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat (a se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, sau Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012). În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului (a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*, paragraful 66).

28. De aceea, o lege îndeplinește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenție, numai dacă norma este enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita.

29. Curtea reține că, potrivit principiului generalității legilor, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare. Deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010, precitată, Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, sau Decizia nr. 744 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 102 din 6 februarie 2017, paragraful 35, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materie, spre exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Wingrove împotriva Regatului Unit*, paragraful 40, Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 55, Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Leempoel & S.A. ED. Cine Revue împotriva Belgiei*, paragraful 59).

30. În ceea ce privește accesibilitatea legii, din punct de vedere formal, aceasta are în vedere aducerea la cunoștința publică a actelor normative de rang infraconstituțional și intrarea în vigoare a acestora, care se realizează în temeiul art. 78 din Constituție, respectiv legea se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 3 zile de la data

publicării sau la o dată ulterioară prevăzută în textul ei. Însă, pentru a fi îndeplinită cerința de accesibilitate a legii, nu este suficient ca o lege să fie adusă la cunoștința publică, ci este necesar ca între actele normative care reglementează un anumit domeniu să existe o conexiune logică pentru a da posibilitatea destinatarilor acestora să determine conținutul domeniului reglementat (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, precitată, paragrafele 26 și 27).

31. În continuarea celor anterior expuse, Curtea are în vedere și Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, prin care s-a statuat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba, de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și calitatea destinatarilor săi. Previzibilitatea legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. La fel se întâmplă și cu profesioniștii, obișnuiți să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea activității lor. Astfel, se poate aștepta ca aceștia să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă.

32. De asemenea, referitor la claritatea și predictibilitatea normelor, Curtea observă că aceste noțiuni au fost incluse de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene în principiile securității juridice și protecției încrederii legitime, principii care în opinia acestei instanțe se suprapun într-o mare măsură sau se corelează. Astfel, principiul încrederii legitime impune ca legislația să fie clară și predictibilă, unitară și coerentă. Importanța acestor rigori este cu atât mai vizibilă cu cât lipsa de previzibilitate poate produce consecințe defavorabile pentru persoanele fizice și pentru întreprinderi (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 12 decembrie 2003, pronunțată în cauza *C-362/12, Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation împotriva Commissioners of Inland Revenue și Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs*, paragraful 44).

33. Totodată, Curtea observă că, potrivit art. 44 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, partea dispozitivă a actului normativ reprezintă conținutul propriu-zis al reglementării, alcătuit din totalitatea normelor juridice instituite pentru sfera raporturilor sociale ce fac obiectul acestuia, iar potrivit art. 16 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 24/2000, pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere.

34. Raportat la cauza de față, Curtea observă că atât stabilirea contravențiilor și sancționarea acestora, cât și aspectele esențiale referitoare la cifra de afaceri la care se raportează materia concurenței sunt prevăzute în mod concret de norme de rang infraconstituțional cu valoare de lege, respectiv prin dispozițiile art. 55 și art. 67—69 din Legea nr. 21/1996.

35. Totodată, legiuitorul, prin art. 26 din Legea nr. 21/1996 abilitază Consiliul Concurenței ca, în aplicarea acestei legi, să adopte regulamente și instrucțiuni etc. Astfel, cu privire la modul de calcul al cifrei totale de afaceri, în aplicarea normelor legale criticate și în virtutea Legii nr. 21/1996, au fost emise Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 101/2004 pentru punerea în aplicare a Instrucțiunilor cu privire la calculul cifrei de afaceri în cazurile de comportament anticoncurențial prevăzute la art. 5 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996 și în cazurile de concentrare economică, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 17 mai 2004, precum

și Instrucțiunile privind individualizarea sancțiunilor pentru contravențiile prevăzute la art. 55 din Legea concurenței nr. 21/1996, aprobate prin mai multe ordine succesive ale președintelui Consiliului Concurenței (Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 694/2016, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 882 din 3 noiembrie 2016, Ordinul nr. 1.037 din 10 decembrie 2019, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.017 din 18 decembrie 2019). Aceste acte normative infralegale conțin prevederi de circumstanțiere/explicitare a noțiunilor generale-cadru folosite în lege, precum și chestiuni legate de modul de calcul al cifrei de afaceri în cazurile de comportament anticoncurențial și în cazurile de concentrare economică, de individualizare a sancțiunilor pentru contravențiile prevăzute la art. 55 din Legea concurenței nr. 21/1996 și punctul de plecare pentru determinarea nivelului de bază al amenzii în cazul acestor contravenții, precum și trimiteri la acte normative în domeniul contabilității și al fiscalității ce au incidență în materie și în care sunt, de asemenea, cuprinse și definite chestiuni legate de cifra totală de afaceri, de rezidenți/nerezidenți, inclusiv în funcție de obiectul de activitate al acestora etc.

36. Față de cele prezentate, Curtea constată că dispozițiile art. 55 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996 sunt în deplin acord cu principiul legalității înscris în art. 1 alin. (5) din Constituție în componenta sa privind calitatea legii, coroborat cu principiul legalității pedepsei prevăzută la art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală, și ale căror conținuturi și înțelesuri au fost deslușite prin jurisprudența instanței de contencios constituțional. Astfel, normele criticate sunt circumscrise domeniului de referință în materia concurenței, sunt clare, precise, previzibile și accesibile, existând o conexiune directă între prevederile legale primare și cele de reglementare secundară, prin care se clarifică anumite aspecte în domeniul concurenței. De altfel, este firesc un asemenea mod de reglementare, întrucât prin normele infralegale, date în aplicarea legii, se procedează la organizarea executării legilor, care are un sens mai larg decât cea privind aplicarea legii, fiind precizate măsuri în vederea stabilirii cadrului legal necesar pentru ducerea la îndeplinire a dispozițiilor legii (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 51/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 3 martie 2004).

37. Curtea constată că sunt îndeplinite criteriile de calitate a legii dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale, a Curții Europene a Drepturilor Omului și Curții de Justiție a Uniunii Europene, având în vedere și faptul că normele criticate sunt circumscrise activității unor profesioniști în domeniu concurenței. Astfel, acestea se adresează unor întreprinderi — persoane fizice sau juridice — și care sunt angajate într-o activitate economică, ce constă în oferirea de bunuri sau de servicii pe o piață dată, indiferent de statutul juridic și de modul de finanțare al acestora, precum și autorităților și instituțiilor administrației publice centrale sau locale, în măsura în care acestea, prin deciziile emise sau prin reglementările adoptate, intervin în operațiuni de piață, influențând direct sau indirect concurența, cu excepția situațiilor când asemenea măsuri sunt luate în aplicarea altor legi sau pentru apărarea unui interes public major.

38. În ceea ce privește celelalte chestiuni relevate de autoarea excepției de neconstituționalitate cu privire la modul concret de stabilire a cifrei totale de afaceri în speța respectivă, Curtea reține că acestea sunt chestiuni ce țin efectiv de aplicarea normelor legale în materie de către Consiliul Concurenței și de către instanțele de judecată pe rolul cărora se află litigiul, avându-se în vedere atât prevederile legale naționale cât și cele europene, prin prisma art. 148 din Constituție, și nu sunt aspecte ce intră în sfera de soluționare a Curții

Constituționale. De altfel, în procesul de interpretare și de aplicare a legii trebuie ținut seama și de principiul priorității dreptului european în materia concurenței, aplicabil prin prisma prevederilor art. 148 din Constituție. În acest context, Curtea observă că dreptul european conține Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European

și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE, care cuprinde la art. 2 definiții prin care se clarifică aspecte legate de cifra de afaceri în discuție.

39. Față de cele prezentate, Curtea constată că dispozițiile art. 55 alin. (1) din Legea nr. 21/1996 nu sunt contrare prevederilor art. 1 alin. (5) și ale art. 23 alin. (12) din Constituție, astfel că excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

40. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Publicis Groupe Holding B.V. cu sediul în Olanda în Dosarul nr. 7.148/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 55 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Ionița Cochințu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind eliberarea doamnei Andra Diaconescu
din funcția de secretar de stat în cadrul
aparaturii proprii de lucru al viceprim-ministrului**

În temeiul art. 19, 21, 29 și al art. 31 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Andra Diaconescu se eliberează din funcția de secretar de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului.

PRIM-MINISTRU

FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Dragoș Condrea

București, 7 ianuarie 2021.

Nr. 23.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Valeriu Antonovici
din funcția de consilier de stat
în cadrul aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului**

În temeiul art. 19, 21, 29 și al art. 31 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Valeriu Antonovici se eliberează din funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului.

PRIM-MINISTRU

FLORIN-VASILE CÎȚUContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Dragoș Condrea

București, 7 ianuarie 2021.

Nr. 24.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Răzvan-Codruț Pop
din funcția de consilier de stat în cadrul
aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului**

În temeiul art. 19, 21, 29 și art. 31 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Răzvan-Codruț Pop se eliberează din funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului.

PRIM-MINISTRU

FLORIN-VASILE CÎȚUContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Dragoș Condrea

București, 7 ianuarie 2021.

Nr. 25.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea doamnei Liliana Romaniuc
din funcția de consilier de stat în cadrul
aparaturii propriu de lucru al viceprim-ministrului**

În temeiul art. 19, 21, 29 și al art. 31 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Liliana Romaniuc se eliberează din funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului.

PRIM-MINISTRU

FLORIN-VASILE CÎȚUContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Dragoș Condrea

București, 7 ianuarie 2021.

Nr. 26.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea doamnei Mihaela-Ioana Kaitor
în funcția de secretar de stat în cadrul
aparaturii propriu de lucru al viceprim-ministrului**

Având în vedere propunerea domnului Kelemen Hunor, viceprim-ministru, formulată prin Adresa nr. 1/HK din 6 ianuarie 2021, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/271/DC din 7 ianuarie 2021,

în temeiul art. 19, 21, 29 și al art. 31 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Mihaela-Ioana Kaitor se numește în funcția de secretar de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului.

PRIM-MINISTRU

FLORIN-VASILE CÎȚUContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Dragoș Condrea

București, 7 ianuarie 2021.

Nr. 27.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Adorján-Mihály Jakab
în funcția de consilier de stat în cadrul
aparaturii proprii de lucru al viceprim-ministrului**

Având în vedere propunerea domnului Kelemen Hunor, viceprim-ministru, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/266/DC din 7 ianuarie 2021,

în temeiul art. 19, 21, 29 și al art. 31 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Adorján-Mihály Jakab se numește în funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului.

PRIM-MINISTRU

FLORIN-VASILE CÎȚUContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Dragoș Condrea

București, 7 ianuarie 2021.

Nr. 28.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind exercitarea, cu caracter temporar,
prin detașare, de către domnul Marius Silvian Dan
a funcției publice vacante din categoria
înalților funcționari publici de secretar general
al Comisiei Naționale de Strategie și Prognoză**

Având în vedere propunerea președintelui Comisiei Naționale de Strategie și Prognoză, formulată prin Adresa nr. 1.492/NCS din 22 decembrie 2020, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/28.555/DC din 23 decembrie 2020, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 45.156/2021,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397 lit. b), art. 502 alin. (1) lit. b) și f), art. 505 alin. (5), art. 509 alin. (3) și art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 11 februarie 2021, domnul Marius Silvian Dan, director executiv adjunct în cadrul Direcției Județene pentru Sport și Tineret Vâlcea, exercită, cu caracter temporar, prin detașare, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Comisiei Naționale de Strategie și Prognoză, pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

FLORIN-VASILE CÎȚUContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Dragoș Condrea

București, 7 ianuarie 2021.

Nr. 29.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII ȘI PROTECȚIEI SOCIALE
AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU OCUPAREA FORȚEI DE MUNCĂ

ORDIN

pentru aprobarea Procedurii de acordare a sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative

Având în vedere prevederile art. I alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative,

în temeiul prevederilor art. 22 alin. (3) din Legea nr. 202/2006 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura de acordare a sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea

unor acte normative, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare începând cu data publicării.

Președintele Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă,
Maria Mareș

București, 6 ianuarie 2021.
Nr. 2.

ANEXĂ

PROCEDURĂ

de acordare a sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative

Art. 1. — Prezenta procedură de acordare a sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative, denumită în continuare *procedura*, reglementează modul de acordare din bugetul asigurărilor pentru șomaj a sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative, denumită în continuare *ordonanța de urgență*.

Art. 2. — (1) Pentru acordarea sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență, angajatorii încheie cu agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București în raza cărora aceștia își au sediul social, dar nu mai târziu de data de 1 septembrie 2021, o convenție potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 1 la prezenta procedură.

(2) Termenul prevăzut la alin. (1) este termen de decădere din dreptul de a beneficia de sumele prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență.

Art. 3. — (1) În vederea încheierii convenției prevăzute la art. 2 alin. (1), angajatorii depun prin mijloace electronice de transmitere la distanță, conform prevederilor legale, ca urmare

a deținerii unui certificat calificat, eliberat în condițiile Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică, republicată, cu completările ulterioare, o cerere potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 2 la prezenta procedură, însoțită de următoarele documente:

a) declarație pe propria răspundere, dată prin reprezentantul legal, din care să rezulte că nu se află în una dintre situațiile prevăzute de art. I alin. (7) din ordonanța de urgență, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 3 la prezenta procedură;

b) actele de identitate ale persoanelor încadrate în muncă din categoriile prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență, în copie;

c) actele în baza cărora au fost încadrate în muncă persoanele din categoriile prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență, în copie.

(2) Pentru cetățenii români din categoriile de vârstă prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență cărora în anul 2020 le-au încetat raporturile de muncă cu angajatorii străini de pe teritoriul altor state, din motive neimputabile lor, prin concediere, pe lângă documentele prevăzute la alin. (1), angajatorii depun actele în baza cărora au încetat raporturile de muncă, în copie, însoțite de traducerea legalizată în limba română a acestora sau, după caz, documente care atestă încetarea raporturilor de muncă.

(3) Documentele care se solicită în copie, prevăzute la alin. (1) și (2), sunt certificate pentru conformitate cu originalul de către angajator.

(4) În situația în care documentele transmise conform alin. (1) și (2), nu sunt lizibile sau angajatorul nu a transmis toate documentele, agenția pentru ocuparea forței de muncă județeană, respectiv a municipiului București solicită angajatorului redepunerea acestora, respectiv transmiterea documentelor care lipsesc, în termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii solicitării, iar documentele transmise ca urmare a acestei solicitări sunt considerate a fi depuse în termen.

(5) În situația în care angajatorul nu redepune documentele care nu sunt lizibile sau nu transmite toate documentele în termenul de 5 zile lucrătoare prevăzut la alin. (4), acesta poate solicita acordarea sumelor prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență, prin depunerea documentelor prevăzute la alin. (1), în termenul stabilit la art. 2 alin. (1).

Art. 4. — Sumele prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență se acordă angajatorilor în situația în care persoanele din categoriile menționate la acest alineat sunt înregistrate ca șomeri în evidența agențiilor pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București.

Art. 5. — Angajatorii care încadrează în muncă persoane care îndeplinesc atât condițiile prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență, cât și condițiile prevăzute de art. 80, 85 și 93⁴ din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, pot beneficia, pentru persoanele respective, opțional, numai de una dintre măsurile de stimulare a ocupării forței de muncă prevăzute la aceste articole.

Art. 6. — (1) Sumele prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență se acordă angajatorilor lunar, de la data încheierii convenției prevăzute la art. 2 alin. (1), proporțional cu timpul efectiv lucrat în luna respectivă de persoanele încadrate în muncă în condițiile prevăzute de acest alineat.

(2) Sumele prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență se acordă și pentru perioada concediului de odihnă.

(3) În perioada în care raporturile de muncă sau de serviciu ale persoanelor încadrate în baza convenției prevăzute la art. 2 alin. (1) sunt suspendate, sumele prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență nu se acordă.

(4) Perioada de suspendare a raporturilor de muncă sau de serviciu nu face parte din perioada de acordare a măsurilor de stimulare.

Art. 7. — (1) Pentru verificarea și decontarea sumelor lunare prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență, angajatorii depun până la data de 25 inclusiv a lunii următoare lunii pentru care solicită aceste sume, prin mijloace electronice de transmitere la distanță, conform prevederilor legale, ca urmare a deținerii unui certificat calificat, eliberat în condițiile Legii nr. 455/2001, republicată, cu completările ulterioare, la agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București în raza cărora aceștia își au sediul social un tabel nominal întocmit potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 4 la prezenta procedură, însoțit de pontajul și statul de plată pentru luna respectivă semnat de salariați, extras, în copie certificată de angajator pentru conformitate cu originalul sau, în situația în care plata salariului se efectuează prin virament într-un cont bancar, de pontajul și statul de plată pentru luna respectivă, extras, precum și de ordinele de plată a salariului și extrasele de cont aferente, în copie certificată de angajator pentru conformitate cu originalul.

(2) Pentru luna pentru care angajatorii nu depun documentele până la expirarea termenului prevăzut la alin. (1) sau le completează altfel decât potrivit prevederilor legale ori cu date eronate, sumele lunare prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență nu se acordă.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), sumele lunare prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență se acordă

pentru luna pentru care documentele prevăzute la alin. (1) sunt corectate și depuse până în ultima zi a lunii următoare lunii pentru care solicită acordarea acestor sume.

(4) Perioada pentru care nu se acordă sumele lunare prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență din motivele prevăzute la alin. (2) face parte din perioada de acordare a acestor sume.

(5) În situația în care documentele transmise în termen, conform alin. (1), nu sunt lizibile sau angajatorul nu a transmis toate documentele, agenția pentru ocuparea forței de muncă județeană, respectiv a municipiului București solicită angajatorului redepunerea acestora, respectiv transmiterea documentelor care lipsesc, în termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii solicitării, iar documentele transmise ca urmare a acestei solicitări sunt considerate a fi depuse în termen.

(6) Pentru luna pentru care angajatorii nu redepun documentele până la data prevăzută la alin. (5) ca urmare a solicitării agenției pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București, sumele lunare prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență nu se acordă, iar această perioadă face parte din perioada de acordare a acestor sume.

Art. 8. — Termenul de 5 zile lucrătoare prevăzut la art. 3 alin. (4) și la art. 7 alin. (5) se împlinește la ora 24,00 a celei de-a 5-a zile lucrătoare, calculată de la data primirii solicitării transmise de agenția pentru ocuparea forței de muncă privind redepunerea documentelor care nu sunt lizibile, respectiv transmiterea documentelor care lipsesc.

Art. 9. — Sumele lunare convenite conform art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență se decontează de agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București, din bugetul asigurărilor pentru șomaj, în termen de 15 zile lucrătoare de la data de 1 a lunii următoare expirării termenului de depunere a documentelor necesare pentru verificarea și decontarea acestor sume.

Art. 10. — Stabilirea și încetarea drepturilor angajatorilor de a beneficia de sumele prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență se fac în baza deciziilor emise de directorii executivi ai agențiilor pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București.

Art. 11. — Agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București efectuează, potrivit prevederilor Procedurii privind activitatea de control, de îndeplinire a măsurilor asigurătorii, precum și de efectuare a executării silite a debitelor rezultate din nerespectarea prevederilor Legii nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă nr. 279/2004, cu modificările și completările ulterioare, controlul asupra:

a) îndeplinirii condițiilor legale pentru încheierea convențiilor prevăzute la art. 2 alin. (1), derularea acestora și acordarea sumelor prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență;

b) respectării de către angajatori a obligațiilor prevăzute de ordonanța de urgență și de celelalte acte normative adoptate în aplicarea acesteia, precum și a obligațiilor asumate prin încheierea convențiilor prevăzute la art. 2 alin. (1).

Art. 12. — Debitelor rezultate în urma constatării de către agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București a nerespectării condițiilor legale pentru acordarea sumelor prevăzute de art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență, precum și a obligațiilor asumate de angajatori prin încheierea convențiilor prevăzute la art. 2 alin. (1) se recuperează în conformitate cu prevederile art. 47 din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare.

CONVENȚIE

Nr. /

Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă/Municipiului București, reprezentată legal prin doamna/domnul, având funcția de, denumită în continuare *agenția*, și angajatorul, cu sediul/adresa în, județul, telefon, cod fiscal (CUI), cod CAEN, cont IBAN, deschis la, reprezentat legal prin doamna/domnul, în calitate de, denumit în continuare *angajatorul*, convin următoarele:

1. Angajatorul încadrează în muncă pe perioadă nedeterminată, cu normă întreagă, un număr de:

- persoane în vârstă de peste 50 de ani ale căror raporturi de muncă au încetat din motive neimputabile lor, în perioada stării de urgență sau a stării de alertă, înregistrate ca șomeri în evidența agenției;
- persoane cu vârsta cuprinsă între 16 și 29 de ani înregistrate ca șomeri în evidența agenției;
- persoane în vârstă de peste 50 de ani sau persoane cu vârsta cuprinsă între 16 și 29 de ani cărora în anul 2020 le-au încetat raporturile de muncă cu angajatorii străini de pe teritoriul altor state, din motive neimputabile lor, prin concediere, înregistrate ca șomeri în evidența agenției.

Tabelul nominal cu persoanele încadrate în muncă este prezentat în anexa care face parte integrantă din prezenta convenție.

2. Angajatorul se obligă:

a) să mențină raporturile de muncă ale persoanelor prevăzute la pct. 1 pentru o perioadă de minimum 12 luni de la împlinirea termenului de 12 luni prevăzut de art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative, denumită în continuare *ordonanța de urgență*;

b) să restituie, în totalitate, agenției sumele încasate pentru fiecare dintre persoanele prevăzute la pct. 1 pentru care a încetat raportul de muncă anterior termenului menționat la lit. a), plus dobânda de referință a Băncii Naționale a României în vigoare la data încetării contractelor individuale de muncă, dacă încetarea acestora a avut loc în temeiul art. 55 lit. b), art. 56 alin. (1) lit. d) și e) și art. 65 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

c) să depună, pentru verificarea și acordarea sumei lunare prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență, la agenție, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare lunii pentru care solicită această sumă, prin mijloace electronice de transmitere la distanță, conform prevederilor legale, ca urmare a deținerii unui certificat calificat, eliberat în condițiile Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică, republicată, cu completările ulterioare, tabelul nominal cu persoanele încadrate în muncă conform prevederilor art. I alin. (1) din ordonanța de urgență, însoțit de pontajul și statul de plată pentru luna respectivă semnat de salariați, extras, în copie certificată pentru conformitate cu originalul, sau, în situația în care plata salariului se efectuează prin virament într-un cont bancar, de pontajul și de statul de plată pentru luna respectivă, extras, precum și de ordinele de plată a salariului și extrasele de cont aferente, în copie certificată de angajator pentru conformitate cu originalul;

d) să comunice agenției orice modificare a condițiilor care au condus la încheierea prezentei convenții, derularea acesteia și acordarea sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență;

e) să comunice agenției orice modificare a datelor sale de identificare și a contului IBAN, inclusiv modificările care intervin în cazul sediului/adresei și al datelor de contact.

3. Agenția se obligă să acorde sumele convenite potrivit prevederilor art. I alin. (1) din ordonanța de urgență, în conformitate cu prevederile legale, prin plata acestora din bugetul asigurărilor pentru șomaj, în termen de 15 zile lucrătoare de la data de 1 a lunii următoare expirării termenului de depunere a documentelor necesare pentru verificarea și acordarea acestor sume.

4. Agenția exercită dreptul de control asupra:

a) îndeplinirii condițiilor legale pentru încheierea prezentei convenții, derularea acesteia și acordarea sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență;

b) respectării de către angajator a obligațiilor prevăzute de prezenta convenție, precum și de ordonanța de urgență și de celelalte acte normative adoptate în aplicarea acesteia.

5. Debitel rezultate în urma constatării de către agenție a nerespectării condițiilor legale pentru acordarea sumelor prevăzute de art. I alin. (1) din ordonanța de urgență, precum și a obligațiilor asumate de angajator prin încheierea prezentei convenții se recuperează în conformitate cu prevederile art. 47 din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare.

Prezenta convenție s-a încheiat în două exemplare, un exemplar pentru agenție și un exemplar pentru angajator.

AGENȚIA
Director executiv
Numele și prenumele, în clar
.....
Semnătura
.....

ANGAJATOR
Numele și prenumele reprezentantului legal, în clar
.....
Semnătura
.....

Data

Angajator
 CUI/CIF
 Cod CAEN
 Adresa
 Cont IBAN
 Deschis la
 Telefon/Fax
 E-mail

TABEL NOMINAL

cu persoanele încadrate în muncă conform prevederilor art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative

Convenția nr. /

Nr. crt.	Numele și prenumele	Codul numeric personal	Categoria de persoane	Nr. și data încheierii contractului individual de muncă/data angajării	Semnătura angajatului
0	1	2	3	4	5

Numele și prenumele reprezentantului legal, în clar
 Semnătura
 Data

NOTĂ:

Coloana 3 se completează după cum urmează:

— cod A — persoane în vârstă de peste 50 de ani ale căror raporturi de muncă au încetat din motive neimputabile lor, în perioada stării de urgență sau a stării de alertă, înregistrate ca șomeri în evidența agențiilor pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București;

— cod B — persoane cu vârsta cuprinsă între 16 și 29 de ani înregistrate ca șomeri în evidența agențiilor pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București;

— cod C — persoane în vârstă de peste 50 de ani sau persoane cu vârsta cuprinsă între 16 și 29 de ani cărora în anul 2020 le-au încetat raporturile de muncă cu angajatorii străini de pe teritoriul altor state, din motive neimputabile lor, prin concediere, înregistrate ca șomeri în evidența agențiilor pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București.

ANEXA Nr. 2
la procedură

CERERE

Angajator
 CUI/CIF
 Cod CAEN
 Adresa
 Cont IBAN
 Deschis la
 Telefon/Fax
 E-mail

Către Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă / Municipiului București

Subsemnatul/Subsemnata,, în calitate de reprezentant legal al angajatorului, cu sediul social în localitatea, str. nr., județul / municipiul, sectorul, în temeiul art. I alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative, vă solicit acordarea din bugetul asigurărilor pentru somaj a sumei prevăzute la alin. (1) al aceluiași articol*):

pentru fiecare dintre cele persoane în vârstă de peste 50 de ani ale căror raporturi de muncă au încetat din motive neimputabile lor, în perioada stării de urgență sau a stării de alertă, înregistrate ca șomeri în evidența agenției;

*) Se bifează în mod corespunzător de către angajator.

pentru fiecare din cele persoane cu vârsta cuprinsă între 16 și 29 de ani înregistrate ca șomeri în evidența agenției;

pentru fiecare din cele persoane în vârstă de peste 50 de ani sau persoane cu vârsta cuprinsă între 16 și 29 de ani cărora în anul 2020 le-au încetat raporturile de muncă cu angajatorii străini de pe teritoriul altor state, din motive neimputabile lor, prin concediere, înregistrate ca șomeri în evidența agenției.

Numele și prenumele reprezentantului legal, în clar
Semnătura
Data

*ANEXA Nr. 3
la procedură*

DECLARAȚIE PE PROPRIA RĂSPUNDERE

Subsemnatul/Subsemnata,, legitimat/legitimată cu CI/BI seria nr., eliberată/eliberat de la data de, CNP....., în calitate de reprezentant legal al angajatorului, având CUI, cod CAEN, cu sediul social în localitatea, str. nr., județul/municipiul, sectorul, telefon, fax....., e-mail, cunoscând prevederile art. 326 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la falsul în declarații, declar pe propria răspundere că angajatorul nu se află în situațiile prevăzute de art. I alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative, respectiv:

a) nu deține statut de instituție sau de autoritate publică, astfel cum sunt acestea definite prin Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, precum și prin Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare;

b) nu se află în faliment, dizolvare, lichidare, nu are activitățile suspendate sau nu are impuse restricții asupra acestora din alte motive decât cele generate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2.

Numele și prenumele reprezentantului legal, în clar
Semnătura
Data

*ANEXA Nr. 4
la procedură*

Angajator
CUI/CIF
Cod CAEN
Adresa
Cont IBAN
Deschis la
Telefon/Fax
E-mail

TABEL NOMINAL*)

cu persoanele încadrate în muncă conform prevederilor art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 220/2020 privind aplicarea unor măsuri de protecție socială după 1 ianuarie 2021 în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2, precum și pentru modificarea unor acte normative

Luna anul

Nr. crt.	Convenția nr.	Data convenției	Numele și prenumele	Codul numeric personal	Nivelul de educație (ISCED)	Reședința (urban/rural)	Categoria de persoane	Salariul angajatului	Numărul orelor lucrătoare din lună	Numărul orelor efectiv lucrate	Suma cuvenită potrivit art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 220/2020, proporțional cu timpul efectiv lucrat	Observații
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
...												
TOTAL:											A1	

Numele și prenumele reprezentantului legal, în clar
Semnătura
Data

*) Angajatorul își asumă răspunderea pentru corectitudinea și pentru veridicitatea datelor înscrise în prezentul document.

NOTĂ:

Coloana 1 se completează cu numărul convenției încheiate cu agenția pentru ocuparea forței de muncă județeană, respectiv a municipiului București.

Coloana 2 se completează cu data convenției încheiate cu agenția pentru ocuparea forței de muncă județeană, respectiv a municipiului București (zz/ll/aa).

Coloanele 3 și 4 se completează cu numele și prenumele, respectiv codul numeric personal.

Coloana 7 se completează după cum urmează:

cod A — persoane în vârstă de peste 50 de ani ale căror raporturi de muncă au încetat din motive neimputabile lor, în perioada stării de urgență sau a stării de alertă, înregistrate ca șomeri în evidența agențiilor pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București;

cod B — persoane cu vârsta cuprinsă între 16 și 29 de ani înregistrate ca șomeri în evidența agențiilor pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București;

cod C — persoane în vârstă de peste 50 de ani sau persoane cu vârsta cuprinsă între 16 și 29 de ani cărora în anul 2020 le-au încetat raporturile de muncă cu angajatorii străini de pe teritoriul altor state, din motive neimputabile lor, prin concediere, înregistrate ca șomeri în evidența agențiilor pentru ocuparea forței de muncă județene, respectiv a municipiului București.

Coloana 10 se completează cu numărul de ore efectiv lucrate în lună de persoanele prevăzute de art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 220/2020 (inclusiv orele aferente concediului de odihnă).

Coloana 11 se completează cu suma cuvenită potrivit art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 220/2020, respectiv 50% din salariul angajatului, dar nu mai mult de 2.500 lei, proporțional cu numărul de ore completat în coloana 10.

Coloana 12 se completează, după caz, cu data și motivul încetării/suspendării/reluării după suspendare a raporturilor de muncă sau de serviciu.

Total A1 — totalul sumelor care se completează în coloana 11.

★

RECTIFICĂRI

La Hotărârea Guvernului nr. 971/2020 pentru aprobarea Notei de fundamentare privind necesitatea și oportunitatea efectuării cheltuielilor aferente proiectului de investiții „Dezvoltarea unui sistem mixt mobil de monitorizare a traficului rutier privind încălcarea regulilor de circulație”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1121 din 23 noiembrie 2020, se face următoarea rectificare:

— în cuprinsul anexei, la „Amplasament: Sediul I.G.P.R., bd. George Coșbuc nr. 83—85, sectorul 6, precum și la sediul structurilor de poliție rutieră din cadrul unităților de poliție teritoriale subordonate”, în loc de: „..., sectorul 6, ...” se va citi: „..., sectorul 5, ...”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

